

Geveltuintjes

Wouter van Noort, journalist NRC, Future Affairs

We moeten het eens hebben over geveltuintjes. Ja geveltuintjes, die mini-tuintjes die de laatste tijd op allerlei stoepen in steden oprukken. Want die zijn niet alleen maar schattig, blijkt de laatste tijd steeds duidelijker. Uit een onderzoek van de Universiteit Leiden bleek deze zomer dat dit piepkleine groen verrassend groot nut heeft. In zo'n 100 vierkante meter geveltuintje werden 235 plantensoorten en 154 soorten insecten gevonden. 'Het gaat om een gigantische hoeveelheid soorten, zelfs meer dan normaal gesproken in natuurlijk gebied voorkomt', volgens onderzoeker [Joeri Morpurgo](#).

Het succes van deze kleine tuintjes raakt volgens mij aan iets veel groters. Het beste boek dat ik tijdens deze zomer las was *The Darwinian Survival Guide* van veldbiologen Daniel Brooks en Salvatore Agosta.

Dat boek draait om de vraag: wat kunnen we leren van de natuur over hoe de mensheid de komende eeuw kan overleven. Het is veel te breed en goed om in een paar zinnestukjes samen te vatten maar één belangrijke les is dat om te overleven, organismes vooral in staat moeten zijn om te bewegen, te verhuizen, te migreren.

Zodra vluchtroutes verdwijnen, verdwijnen opties op je aan te passen aan veranderende omstandigheden. Natuurbeschermers zouden zich niet moeten richten op het terugbrengen van de natuur naar een een soort romantische oerstaat, dat ontkent namelijk dat de natuur altijd verandert, en dat gezonde natuur vooral in staat moet zijn om mee te veranderen met de omstandigheden, betogen zij.

In plaats daarvan zou natuurbescherming veel meer gericht moeten zijn op het vergroten van de veranderkracht, het aanpassingsvermogen en de veerkracht van de natuur die er nog wél is. Dat betekent vooral dat je het leven op aarde moet zien als een enorm verbonden netwerk, dat met name kan gedijen als er veel verbindingen, relaties, corridors, bruggen, ontsnappingsroutes zijn.

En wat doen geveltuintjes? Die zorgen ervoor dat insecten in de stad ineens eilandjes hebben, en bruggen tussen die eilandjes, zodat ze zich makkelijker kunnen verplaatsen.

Of geveltuintjes genoeg zijn om de dramatische afname van insectenpopulaties en andere biodiversiteit te keren, is zeer de vraag. Niet op zichzelf natuurlijk. Maar alles bij elkaar, kunnen stadstuinen optellen tot een behoorlijk natuurgebied. Zeker als je het combineert met de oppervlaktes aan daken, wegbermen en dijken die in Nederland de laatste jaren ook al in rap tempo en met behoorlijk succes worden vergroend.

Ik vind het hoopvolle voorbeelden, ook omdat ze handelingsperspectief bieden. Maar tegelijkertijd bekruipt me ook het gevoel dat het allemaal nog wel érg kleinschalig blijft, en dat de krachten die de natuur aantasten nog steeds veel sterker zijn.

Zou het kunnen dat de opkomst van kleine groene initiatieven een begin is van een brede transitie? Wat denk jij? Doe mee aan het gesprek hieronder.

Abonneer je hier: www.nrc.nl/futureaffairs

